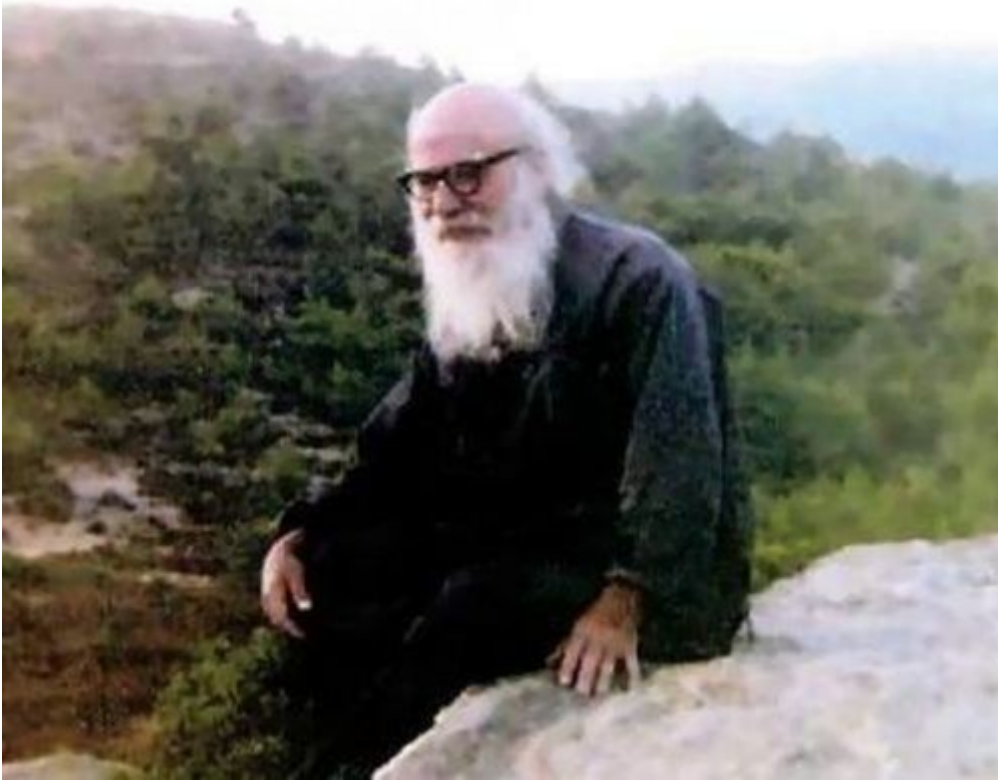
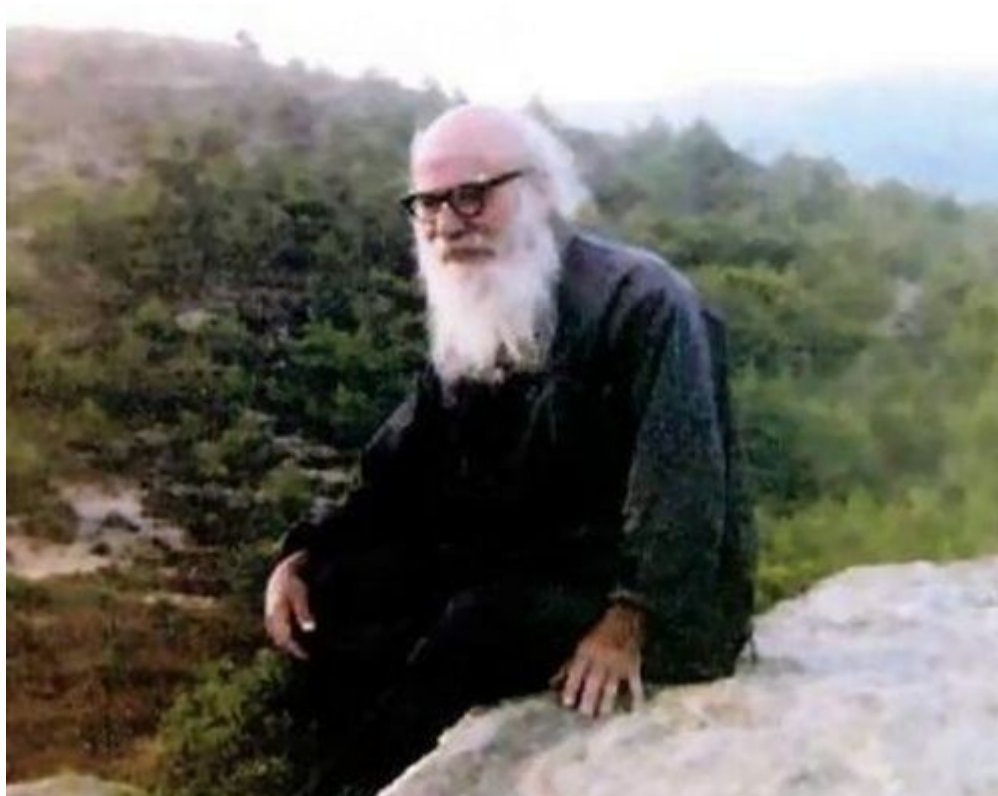

15 Σεπτεμβρίου 2016

Ο Σταυρός με το Τίμιο Ξύλο - Αληθινό περιστατικό με τον Άγιο Πορφύριο

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Πορφύριος Κausοκαλυβίτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες /
Θάματα και θαυμαστά γεγονότα

Έχουν περάσει πολλές δεκαετίες από τότε που ο Άγιος Πορφύριος , επιστρέφοντας από ένα ταξίδι που είχε κάνει στο Άγιον Όρος ή στους Άγιους Τόπους, αυτή τη στιγμή δεν είμαι σε θέση να θυμηθώ, θέλησε να μου δείξει κάτι πολύτιμο που είχε μαζί του.

Για το λόγο αυτό, με κάλεσε μέσα στο Ιερό του Ναού του Αγίου Γερασίμου της Πολυκλινικής Αθηνών και, αφού πρώτα έλεγξε μη μας βλέπει κανείς άλλος, έβγαλε μέσα από τη βαθιά τσέπη του μια μεγάλη θήκη.

Έκανε τον σταυρό του και ασπάσθηκε αυτή τη θήκη τρεις φορές. Μετά απευθύνεται σε μένα και, με πολύ σοβαρότητα, με ρώτησε αν γνωρίζω τι κρύβει μέσα αυτή η θήκη. Του απάντησα αρνητικά και τον παρακάλεσα να μου αποκαλύψει ο ίδιος.

Εκείνος, με μεγάλη ευλάβεια σταύρωσε την θήκη που μου έδειξε και στη συνέχεια την άνοιξε. Αμέσως , ο χώρος άρχισε να ευωδιάζει! Μια ευωδία που, εγώ τουλάχιστον, δεν είχα ποτέ ξανααισθανθεί.

Ανοίγοντας την θήκη, παρατήρησα αμέσως ότι μέσα της πειείχε έναν ωραιότατο, σκαλιστό ξύλινο Σταυρό, μήκους μια μεγάλης ανδρικής παλάμης και πάχους 2 με 3 εκατοστών. Τόσο ωραίο Σταυρο, δεν ξανάδα στη ζωή μου! Επρόκειτο για ένα κομψοτέχνημα ανυπολόγιστης αξίας! Έμεινα κατάπληκτος και άφωνος!

Ο Άγιος Πορφύριος πήρε στα χέρια του τον Σταυρό και σταυρώθηκε τρεις φορές. Τον ασπάσθηκε με πάθος και ευλάβεια και, στη συνέχεια, άρχισε να με σταυρώνει για πολλή ώρα, ενώ τα άγια χείλη του ψέλλιζαν διάφορα τροπάρια. Όταν τελείωσε, μου έδωσε και ασπάσθηκα τον Σταυρό και μου Τον έδωσε να Τον δω.

Τον περιεργάστηκα για πολλή ώρα και θαύμαζα την λεπτότητα της τέχνης και την σοφία του καλλιτέχνη και δημιουργού του! Ακόμη, προσπαθούσα να διακρίνω μέσα από τα κενά του γλυπτού ξύλου τι περιείχε αυτός ο Σταυρός και ανέδυε μια τέτοια ευωδία. Δεν μπορούσα όμως να δω τίποτε μα τίποτε! Από αυτήν. Όμως, την περιέργεια θέλησε να με βγάλει ο Άγιος Παππούλης.

Τι κοιτάς; Ξέρεις τι κρατάς τώρα στα χέρια σου;

- Όχι.

- Ό-τι και να σου πω, λίγο είναι! Κρατάς το Ξύλο της Ζωής. Κρατάς το Τίμιο Ξύλο! Το Ξύλο, που άγγιξε το ίδιο το Σώμα του Θεού. Το Ξύλο, που είναι ποτισμένο με το Αίμα του Χριστού μας! Το Ξύλο, που ανασταίνει νεκρούς και τρέπει σε φυγή τις λεγεώνες των δαιμόνων! Πώς, λοιπόν να μην ευωδιάζει; Εσύ, τόση ώρα περιεργάζεσαι την εξωτερική καλλιτεχνική αξία και παραβλέπεις την ουσία. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση, εκείνο που μετράει είναι η ουσία και όχι η εμφάνιση. Πώς σου πέρασε από το μυαλό σου ότι θα σε καλούσα για το δεύτερο; Δηλαδή για την εμφάνιση; Και εάν ήταν μόνο γι αυτό, υπήρχε λόγος να λάβω τόσα προφυλακτικά μέτρα για να μη το δει κανείς άλλος; Ασφαλώς, όχι! Είναι πολλοί λίγοι οι τυχεροί που κράτησαν στα χέρια τους αυτό που κρατάς τώρα εσύ. Και, πιο τυχερός απ' όλους, είμαι εγώ, ο αμαρτωλός. Δεν μπορώ κι εγώ να πιστέψω, πώς ο Κύριος μου έστειλε αυτό το Θείο Δώρο! Ας είναι δοξασμένο τ' όνομα Του!

Τώρα για να διαπιστώσεις τι δύναμη και τι θεία Χάρη έχει το Τίμιο Ξύλο, που βρίσκεται σε όλο το εσωτερικό μέρος του Σταυρού αυτού και καλύπτει πολλά τετραγωνικά εκατοστά σε συμπαγή πλάκα, θα σε παρακαλέσω να κάνεις ακριβώς αυτό που θα σου υποδείξω εγώ τώρα. Θα κρατήσεις τον Σταυρό με τα δυο σου χέρια. Στη συνέχεια θα Τον φέρεις στο στόμα σου. Εκεί, θα τον καλύψεις όλον και με τις δυο χούφτες, τόσο δυνατά και με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην εισέρχεται από πουθενά αέρας. Μετά, θα προσπαθήσεις να εισπνεύσεις. Όσο μπορείς πιο βαθιά από το στόμα σου, που επάνω θα είναι κολλημένος ο Σταυρός. Θα κρατήσεις την αναπνοή σου, όσο περισσότερο μπορείς και, μετά την εκπνοή του αέρος, θα μου πεις τι αισθάνθηκες. Να, θα κάνεις αυτό ακριβώς, που θα κάνω εγώ πρώτα, Και μου έδειξε και στην πράξη τα ζητούσε από μένα.

Την ώρα όμως που εισέπνευσε βαθιά, εγώ έβλεπα ένα Παππούλη, πού διαφορετικό,

το πρόσωπο του, έλαμπε! Τα μισόκλειστα μάτια του, άστραπταν! Ο νους του δεν πρέπει να ήταν εκεί. Και ίδιος, θαρρώ, πως βρισκόταν σε άλλον κόσμο! Εγώ, όμως ολιγόπιστος όπως πάντα, δεν ήθελα να πιστέψω ούτε στα ίδια τα μάτια μου. «Αποκυήματα της φαντασίας μου», σκέφτηκα, «θα είναι». Σε λίγο ο Παππούλης, ανανεωμένος, χαρούμενος και ενθουσιασμένος, μου έδωσε το Σταυρό με το Τίμιο Ξύλο και μου είπε να επαναλάβω ακριβώς το «πείραμα» που μου έδειξε. Πράγματι. Έκανα όπως μου υπέδειξε. Όταν τελείωσα, με ρώτησε: «τι αισθάνθηκες;»

-Τίποτε! Ήταν η απάντηση μου.

Και αυτή ήταν και η πραγματικότητα [...]

Για ξανακάνε το ίδιο, παιδί μου! μου είπε ο Παππούλης και εγώ υπάκουσα πλήρως. Αλλά δεν αισθάνθηκα τίποτε. Μετά με υποχρέωσε να το επαναλάβω αρκετές φορές και, αν θυμάμαι καλά, με κλειστά τα μάτια και πάλι, όμως χωρίς αποτέλεσμα.

Στη συνέχεια, έπαιρνε το Σταυρό ο Παππούλης και μετά Τον ξανάδινε σε μένα. Το αποτέλεσμα ήταν και πάλι αρνητικό. Ύστερα από όλες αυτές τις προσπάθειες, εγώ άρχισα να στεναχωριέμαι πολύ. Ο Άγιος Πατήρ Πορφύριος το κατάλαβε και προσπάθησε με τρόπο να διασκεδάσει την στεναχώρια μου. όμως, ό, τι και να έκανε και ό, τι και αν είπε, δεν το κατόρθωσε. Εγώ εκείνη την ώρα συναισθάνθηκα όλη την γύμνια μου, όλες τις ελλείψεις μου και όλα τα κενά που παρουσίαζα σαν χριστιανός, συγκρινόμενος, ενωπίος ενωπίω, με τον Πνευματικό μου Πατέρα. Γι' αυτό ακριβώς είχα καταληφθεί από ντροπή και δέος [...]

Ο Παππούλης, όμως που πάντα έδειχνε κατανόηση και καλωσύνη και εύρισκε λύσεις και εκεί ακόμη που δεν υπήρχαν για μας [...], έσπευσε κοντά μου, χάιδεψε το κεφάλι μου και μου είπε :

Μη στεναχωριέσαι, παιδί μου δεν κάνει. Είσαι κι εσύ ευαίσθητος σαν τον πατέρα σου, τον παπα-Γιάννη. Έχεις καλή ψυχή. Δεν πειράζει. Ό, τι δεν πέτυχες εδώ, θα το πετύχεις στο σπίτι σου. Να, εγώ θα κάνω κάτι που δεν θα έκανα για κανέναν άλλον' θα σου δώσω τον Σταυρό με το Τίμιο Ξύλο να τον Τον πάρεις στο σπίτι σου και να Τον Κρατήσεις, για όσες μέρες θέλεις: εκεί, θα πετύχεις ό, τι ότι δεν πέτυχες εδώ. Τι, άλλο θέλεις. Μόνο σε παρακαλώ, να προσέξεις να μη τον χάσεις. Γιατί είναι κάτι που ούτε πουλιέται, αλλά ούτε και αγοράζεται! Όσο αξίζει αυτός ο Σταυρός, δεν αξίζει όλος ο κόσμος: όμως εγώ, για να δεις πόσο σ' αγαπώ, θα σου τον δώσω. Και είμαι βέβαιος πώς, απόψε κιόλας θα αισθανθείς ό, τι αισθάνομαι κι εγώ και θα λάβεις τη Χάρη Του!

Εγώ δεν πίστευα στ'αυτιά μου! Θα έπαιρνα τον Σταυρό στο σπίτι μου! [...] τα έχασα! Όταν συνήθλα, έπιασα τα δυο του χέρια σφιχτά και τα φιλούσα κατασυγκινημένος. Τον ευχαρίστησα πολλές φορές, φίλησα το χέρι του, πήρα την ευχή του και έφυγα τροχάδην για το σπίτι μου. [...]

Πήγα και κλειδώθηκα στο δωμάτιό μου. τοποθέτησα τον Σταυρό σε όρθια θέση πάνω στο τραπέζι. Γονάτισα και άρχισα να προσεύχομαι θερμά για πολλή ώρα. Το αίτημα, ήταν ένα και μοναδικό! Να εισθανθώ κι εγώ ότι ακριβώς αισθανόταν και ο Παππούλης, όταν αυτός εισέπνευσε μέσα από το Τίμιο Ξύλο. Όταν τελείωσα την προσευχή μου, ήμουν κάτι παραπάνω από βέβαιος ότι το αίτημα μου είχε γίνει αποδεκτός [...]. Σ'αυτό, οπωσδήποτε, θα είχε συμβάλει και η προσευχή του Παππούλη. Εξάλλου, μου το προείπε: «Στο σπίτι σου θα πετύχεις ό, τι δεν πέτυχες εδώ!»

Βέβαιος για το αποτέλεσμα της προσευχή και για την πρόβλεψη του Αγίου Πορφυρίου, έκανα τον σταυρό μου και κάνω το πρώτο «πείραμα».

Και, το θ α ύ μ α έγινε!

Με την πρώτη εισπνοή που έκανα, αισθάνθηκα να κατεβαίνει από τον λάρυγγα μια ζωογόνα πνοή, να καταλαμβάνει όλη την έκταση των πνευμόνων μου και, στη συνέχεια, να επεκτείνεται σ'όλα τα σωθικά μου και να μου δημιουργεί μια ευεξία χωρίς προηγούμενο! Γενικά, αισθανόμουν κάτι το υπερφυσικό. Κάτι που δεν είχα αισθανθεί μέχρι την ώρα εκείνη και, ομολογώ, ότι δεν έχω την δυνατότητα να το περιγράψω!

Γεμάτος από χαρά, ενθουσιασμό, συγκίνηση, φόβο Θεού και ενισχυμένη την Πίστη μου σε μεγάλο βαθμό, επανέλαβα το ίδιο «πείραμα» πάρα πολλές φορές. Και το σπουδαιότερο είναι ότι, κάθε φορά, αισθανόμουν εντονότερα τη Θεία Χάρη! Περιττό να σας πω, ότι στο τέλος κοιμήθηκα έχοντας στην αγκαλιά μου τον Σταυρό!

Την επόμενη, πρωί-πρωί, πήγα και βρήκα τον Άγιο Πατέρα Πορφύριο, μόλις με είδε, μου είπε: «Είδες ότι άδικα στενοχωρήθηκες; Δεν σου είπα ότι, αυτό που δεν πέτυχες εδώ, θα το πετύχεις στο σπίτι σου; Δεν αισθάνθηκες αυτό και αυτό;» και μου περιέγραψε ό, τι ακριβώς είχα αισθανθεί και μου συνέστησε να το επαναλαμβάνω συνεχώς κάθε μέρα.

Έκτοτε, ο Σταυρός με συνόδευε παντού. Η Χάρη Του, με βοηθούσε στις εξετάσεις που έδινα στη Σχολή μου, στη διεκπεραίωση των υποθέσεων μου και με προστάτευε από ένα σωρό κινδύνους.

Κάθε φορά που ο Παππούλης ζητούσε να του Τον επιστρέψω. Όλο και κάποια δικαιολογία έβρισκα. Και εκείνος που γνώριζε πόσο ανάγκη Τον είχα, όλο και κάποια παράταση μου έδινε. Έτσι οι μέρες έγιναν εβδομάδες και οι εβδομάδες μήνες. Και , αν είχα επιμείνει λίγο περισσότερο - ποιος ξέρει;- ίσως ακόμη να βρισκότανε ο Σταυρός στα χέρια μου!

Γεγονός πάντως είναι, ότι από τη μέρα που έφυγε ο Σταυρός από επάνω μου, αισθάνομαι τόσο αδύναμος, όσο και ο αφοπλισμένος στρατιώτης...»

«Ανάργυρου Ι. Καλλιιάτσου, Ο Πατήρ Πορφύριος, ο διορατικός, ο προορατικός, ο ιαματικός», κεφ. 26ο, σελ. 86-92, Εκδόσεις Επτάλοφος, Αθήνα, 1996]

Πηγή: vimaorthodoxias.gr